

Heste ere endeel forskjelligte i Sylland og paa Dorne, og ved ikke at give en høiere Erstatning pr. Hest end 150 Rb. vilde vel endeel ydste Udredningsdistrikter erholde fuld eller næsten fuld Erstatning, medens Dornes Distrikter selv maatte tilfhyde ikke Lidet. Den hurtige Anskaffelse har ogsaa medført, at nogle Distrikter af aldeles lokale og tilfældige Aarsager have under isvrigt lige Forhold med de fleste andre maattet betale høiere Priser. Der næst vilde der opstaae Uligheder imellem selve de enkelte Amtet i saa Henseende derved, at Amternes Mønstringskommissioner ere ved Taxationerne af de antagne Heste gaaede frem efter høist forskjellige Regler. Nogle have taget alle Heste til 150 Rb. hver, idet man har erkjendt, at selv de mindst gode maatte komme op til denne Pris. I andre Amtet har man søgt at ramme det passende Forhold imellem en Taxation af 150 Rb. for de bedste Heste, og det, som de ringere derefter burde anslaaes til; og dette er igjen udført videre og i høiere Grad paa nogle Steder end paa andre.

Endelig bliver det at bemærke, at medens det i tidligere Krigsstatslove, som og i det af Regjeringen for nærværende Rigsdag forelagte Udfast til en Krigsstatslov, er anseet rigtigt og retfærdigt, at Skatten paa Hartkornet udredes i et vist Forhold af Eieren og Brugeren, hvor disse ikke falde sammen i een Person, vilde ethvert Bidrag, der efter den foreliggende Lov skulde komme til at paahvile Hartkornet alene, i sin Heelhed falde paa Brugeren, der saaledes vilde blive uretfærdigt behyrdet.

Man kan ikke med nogen Grund indvende Herimod, at enkelte Kommuner skulle have været mindre nøielse med Hensyn til Indløbet af Hestene. Ingen Kommune kunde dengang vide, om den vilde faae denne Udgift erstattet, og det lag i ethvert Fald nærmest ifølge den foreløbige Lovs § 5 at antage, at 150 Rb. vilde blive den høieste Erstatning, de kunde vente. Hvad de maatte betale udover denne Sum, maatte de saaledes antage, at Distriktet selv maatte tilsvare, hvilket formeentlig maatte

være en stærk Opfordring til dem om at gjøre, hvad der kunde gøres, for at kjøbe saa billigt som muligt.

Udvalgets Mindretal (Neergaard) vil villig indrømme, at 150 Rb. pr. Hest, ikke er fuld Erstatning, men mener, at naar de 150 Rb. fordeles for hvert Amts Vedkommende paa den af Mindretallet foreslaaede Maade, vil Udredningslæggerne i Reglen blive bebyrdede med en Udgift af 3 Rb. 4 Mk. pr. Tønde Hartkorn; Mindretallet havde hellere foreslaaet for Thinget 200 Rb. istedetfor 150 Rb., men da Indenrigsministeren i Udvalget har afgivet den Erklæring, at saafremt der af Finantserne skulde gives Erstatning udover 150 Rb. pr. Hest, maatte det Beløb, der gennem Krigsstat-Loven er paataent paalignet Landet, forhøies, da det ellers ikke stod i Forhold til Kjøbstædernes Bidrag, naar det ikke var forudsat, at Hartkornet allerede gennem den foreløbige Lov om Udskrivning af Heste til Brug for Hæren havde høyt en Byrde. Mindretallet formener, at det vil frembyde ikke saa Vanskeligheder og Ulemper, at skaffe nøiagtig Oplysning om, hvad hver Lægd virkelig har udgivet for de leverede Heste, og finder det ogsaa billigt, at de Lægder, der have leveret de bedste Heste, faae Erstatning i Forhold dertil, hvilket nærmest kan skee paa den Maade, at man lægger den af Mønstringskommissionen ansatte Sum for hver Hest til Grund for Fordelingen, som foreslaaes at skulle finde Sted amtsviis.

Udvalgets Fleertal indstiller derfor, at Punktum efter Ordet „stadfæstes“ forandres til „“ og derefter sættes:

„dog saaledes, at de leverede Heste blive at erstatte af Kongerigets Finantser med det Beløb, Distrikterne godtgjøre for vedkommende Amtsråd, at de have betalt for Hestene. Erstatningen udbetales inden Udløbet af Finantsaaret 1864—1865 paa den Maade, Finantsministeren bestemmer.“